

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **P. P.**, zastoupen JUDr. Jiřím Řehákem, advokátem se sídlem Dobřichov 205, Pečky, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 11. 4. 2007, č.j. 6340/07-110-102079, ze dne 11. 4. 2007, č.j. 6348/07-110-102079 a ze dne 11. 4. 2007, č.j. 6354/07-110-102079,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 11. 4. 2007, č.j. 6340/07-110-102079, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žaloba proti rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 11. 4. 2007, č.j. 6348/07-110-102079 a ze dne 11. 4. 2007, č.j. 6354/07-110-102079, se zamítá.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 200,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Jiřího Řeháka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení tří rozhodnutí žalovaného Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 11. 4. 2007.

Rozhodnutím č.j. 6340/07-110-102079 žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2000 vydanému Finančním úřadem pro Prahu 10 dne 2. 11. 2005 pod č.j. 326570/05/010524/7151.

Rozhodnutím č.j. 6348/07-110-102079 žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2001 vydanému Finančním úřadem pro Prahu 10 dne 2. 11. 2005 pod č.j. 326585/05/010524/7151.

Rozhodnutím č.j. 6354/07-110-102079 žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2002 vydanému Finančním úřadem pro Prahu 10 dne 2. 11. 2005 pod č.j. 326594/05/010524/7151.

V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaný shodně konstatoval, že správce daně zvýšil základ daně o částky, která byla žalobcem zúčtována jako daňově uznatelný náklad – cestovní náhrady - na nákladovém účtu cestovné. Kontrolou bylo zjištěno, že tyto částky nebyly vynaloženy v souladu s ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Dále se žalovaný zabýval výkladem uplatnění cestovních náhrad a vyhodnotil důkazní prostředky předložené žalobcem, dospěl k závěru, že dokládají jeho tvrzení o tom, že vykázané cesty na trase Praha – Humpolec a zpět jsou pracovními cestami a že náklady na ně jsou výdaji vynaloženými na dosažení, zajištění a udržení příjmů.

Proti těmto rozhodnutím směřovala žaloba, v níž žalobce shrnul průběh daňového řízení, zkonstatoval základní zásady daňového řízení a vytkl, že správce daně se nezabýval důkazními prostředky, jež mu žalobce předložil, a nesprávně vyhodnotil neexistenci evidence, jež správce daně po žalobci žádal, dále poukázal na své vyjádření ke zprávě o daňové kontrole a uzavřel s tím, že pracovní cesty z místa podnikání do místa provozovny jsou nutným výdajem vynaloženým na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Navrhl proto, aby soud napadená rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a aby žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky a navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a rozsudkem ze dne 30. 8. 2010, č.j. 8 Ca 244/2007-57 žaloba jako nedůvodnou zamítl.

Na základě kasační stížnosti žalobce rozhodoval ve věci Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 26. 10. 2011, č.j. 9 Afs 20/2011-83, výše označený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se především zabýval otázkou prekluze práva daň vyměřit či doměřit, přičemž konstatoval, že právo vyměřit či doměřit daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2000 prekluduje ve lhůtě tří let od konce tohoto zdaňovacího období (tj. do tří let ode dne 31. 12. 2000). Daň tak není možno vyměřit či doměřit po 31. 12. 2003. Do posledně zmíněného data ovšem daň nebyla pravomocně doměřena, ani do tohoto data nedošlo k přerušení běhu prekluzivní lhůty a jejímu novému běhu dle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. K zahájení daňové kontroly, což je jeden z úkonů správce daně, které přerušují běh prekluzivní lhůty, totiž došlo dle protokolu č. j. 70526/04/010931/0802 dne 1. 3. 2004, tedy až poté, co právo doměřit či vyměřit daň za zdaňovací období roku 2000 prekludovalo. Na základě těchto skutečností byl městský soud z úřední povinnosti povinen k prekluzi přihlédnout a z tohoto důvodu zrušit rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2007, č. j. 6340/07-1100-102079, a jemu předcházející dodatečný platební výměr ze dne 2. 11. 2005, č. j. 326570/05/010524/7151, jelikož byly dle § 78 odst. 3 s. ř. s. dány okolnosti i pro zrušení tohoto platebního výměru. Jelikož tak neučinil, zatížil své rozhodnutí jinou vadou, která měla vliv na zákonnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], k níž je Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti a rozhodnutí městského soudu z tohoto důvodu zrušit.

Pokud jde o zdaňovací období let 2001 a 2002, tam k prekluzi práva daň vyměřit či doměřit nedošlo. Kasační námitky, uplatněných žalobcem, pak zde Nejvyšší správní soud neakceptoval, avšak dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozsudku Městského soudu v Praze. Konstatoval totiž, že v posuzované věci se městský soud nevyjádřil k námitce uplatněné v žalobě, že správce daně nehodnotil nájemní smlouvu na pronájem čerpací stanice, i přesto, že byla dle tvrzení stěžovatele v žalobě vůči správci daně vznesena. Stěžovatel tuto svou námitku dále rozvinul tvrzením, že správce daně byl povinen vést dokazování tak, aby zabezpečil přesné, pravdivé a úplné zjištění skutkového stavu, vzniklou situaci ovšem dle stěžovatele ve zprávě o kontrole spíše popsal a neodůvodnil zejména, že vycházel ze skutečného obsahu právního úkonu. Uvedenou žalobní námitku sice městský soud uvedl v rekapitulaci námitek na straně 2 napadeného rozsudku, nicméně ji následně věcně nehodnotil. Rozhodnutí městského soudu tak ve vztahu k této námitce trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V dalším řízení před městským soudem proto bude nutno zmíněnou námitku vypořádat.

Městský soud v Praze tedy v dalším řízení vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu, a proto žalobou napadené rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 11. 4. 2007, č.j. 6340/07-110-102079, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že právo daň vyměřit či doměřit zaniklo dnem 31. 12. 2003 a po tomto datu již nebylo možno napadené rozhodnutí vydat.

Dále se Městský soud v Praze zabýval žalobní námitkou ohledně nájemní smlouvy na pronájem čerpací stanice. Jak je zřejmé z obsahu daňového spisu, žalobce podal proti dodatečným platebním výměrům na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001 a 2002 odvolání. V těchto odvoláních, jež jsou zcela shodná, se však žalobce nezmínil o nájemní smlouvě na pronájem čerpací stanice, a tedy touto smlouvou nijak neargumentoval, a ani správci daně nevytýkal, že by takovou smlouvu nezhodnotil jako důkazní prostředek. Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu tedy nepochybil, jestliže se v odůvodnění svých rozhodnutí nájemní smlouvou nijak nezabývalo a jestliže

ani správci daně nevytklo nesprávné, resp. nedostatečné vyhodnocení této smlouvy. Zde je nutno zdůraznit, že námitky vůči rozhodování správního orgánu I. stupně je nezbytné uplatnit především v řádném opravném prostředku proti jeho rozhodnutí, tedy v odvolání. Bylo nepochybně v dispozici žalobce, aby takovou vadu Finančnímu úřadu pro Prahu 10 vytkl, a aby po odvolacím finančním ředitelství požadoval její odstranění. Jestliže však žalobce v odvolání proti dodatečným platebním výměrům tuto námitku neuplatnil, nelze klást finančnímu ředitelství k tíži to, že se s ní ve svých rozhodnutích nevypořádalo.

Pro úplnost soud konstatuje, že v podané žalobě žalobce v této záležitosti uvedl doslova toto: „*Co se týče smluvního vztahu plynoucího z pronájmu čerpací stanice, tento velmi podrobně obsahuje povinnosti nájemce k pronajímateli včetně řádného, a to denního zajištění odvodu tržeb a povinností péče o samotný objekt čerpací stanice. Z výše uvedené Zprávy však nevyplývá, že by se tímto důkazním prostředkem, neboť nájemní smlouvy byly zástupci správce daně předloženy, zabýval.*” (viz strana 5 dole).

Jak je vyloženo výše, takto koncipovanou námitku vůči absenci vyhodnocení nájemní smlouvy žalobce v odvolání vůči dodatečným platebním výměrům neuplatnil. Ovšem ani z jejího textu v žalobě není nijak zřejmé, jaké skutečnosti, podstatné pro doměření daně, by měly být tímto důkazním prostředkem zjištěny. Lze jen spekulovat o tom, v jakém smyslu by měla být práva a povinnosti žalobce, upravená touto smlouvou, podstatná z hlediska doměření daně, a jaké závěry tedy měl finanční úřad, resp. finanční ředitelství, na základě obsahu smluv učinit. V tomto směru je tedy předmětná žalobní námitka nedůvodná, a jednak pro svou nekonkrétnost a neurčitost neprojednatelná. Soudu tedy nezbylo, než tuto námitku odmítnout.

Pokud jde o ostatní námitky uvedené v žalobě, soud i po novém projednání věci dospěl k závěru, že nejsou důvodné.

Žalobce v žalobě vytkl, že ústního jednání se na žádost žalobce zúčastnila též paní Dagmar Vališová, nazvaná správcem daně třetí osobou. Je zcela zřejmé, že paní Vališová nebyla podle ust. § 7 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků žádnou třetí osobou; také v tomto smyslu nemohla být zástupcem správce daně řádně a správně poučena.

Tuto námitku soud shledal nepřezkoumatelnou, neboť je pouhým tvrzením o určité skutečnosti a o jejím rozporu s konkrétní normou zákona o správě daní a poplatků, avšak nijak z ní nevyplývá, zda tento rozpor znamenal porušení konkrétního veřejného subjektivního práva žalobce. Ne každý nesoulad se zákonnou normou totiž musí nutně znamenat porušení práv účastníka řízení, a je proto vždy na něm, aby v žalobě nejen popsal závadnou skutečnost, ale také výslovně uvedl, jaké dotčení svých práv v tom spatřuje. V této věci však žalobce nic konkrétního neuvedl a touto námitkou se tedy soud nemohl zabývat.

Dále žalobce namítl, že při hodnocení důkazních prostředků ohledně vykázaných cestovních náhrad podle zákona č. 119/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, se správce daně nezabýval hodnocením nájemní smlouvy o pronájmu čerpací stanice, která podrobně obsahuje povinnosti nájemce k pronajímateli čerpací stanice včetně řádného denního zajištění odvodu tržeb a povinností péče o samotný objekt čerpací stanice. Správce daně v rámci volného hodnocení důkazů byl povinen vést dokazování tak, aby zabezpečil přesné, pravdivé a úplné zjištění skutkového stavu. Vzniklou situaci

správce daně ve zprávě o daňové kontrole spíše popsal a neodůvodnil a zejména neprokázal, že vycházel ze skutečného obsahu právního úkonu. Dále zástupce správce daně podle § 31 odst. 8 ve zprávě neuvedl existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost a úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů. Evidence, o kterou se správce daně opírá, tj. že nebyla vedena kniha jízd, v níž by byl zaznamenán stav tachometru a nebyly prokázány technické kontroly na tato vozidla, správci daně nepřísluší. Daňový subjekt prokazuje pouze údaje, které uvedl do daňového přiznání či hlášení, jiné nikoliv. Neprokazuje žádné soukromé cesty, neboť je neuplatňuje ve svých daňově uznatelných výdajích. Neprokazuje žádné záznamy o technických prohlídkách, neboť vozidla se netýkají podnikatelské činnosti v tom smyslu, že by byla evidována jako obchodní majetek. Tato výzva k prokazování a dokládání správci daně je lichou, neboť daňový subjekt prokazuje pouze to, co ve svém přiznání sám uvedl.

K této věci žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí uvedl, že pokud žalobce uplatňuje výdaje na provoz motorového vozidla jako výdaje daňové, je povinen prokázat podle ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků jednak jejich vynaložení podle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, jednak správnost jejich výše podle ust. § 24 odst. 2 cit. zákona. Vzhledem k tomu, že žalobce tu nese důkazní břemeno, je třeba vést průkaznou evidenci o provozu vozidla. Není podstatné, zda žalobce měl motorové vozidlo zahrnuto v obchodním majetku a uplatňuje výdaje na pohonné hmoty v prokázané výši, či zda je neměl zahrnuto v obchodním majetku a uplatňuje výdaje ve výši sazby základní náhrady a náhrady výdajů za spotřebované pohonné hmoty. Rozhodující pro vedení evidence je povinnost žalobce prokázat, že výdaje na provoz vozidla uplatňované jako daňové jsou výdaji vynaloženými podle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. V evidenci vedené žalobcem však chybí stav celkově ujetých kilometrů (tj. včetně jízd pro soukromé účely) a cesty uskutečněné pro soukromé účely. Bez údaje o stavu celkově ujetých kilometrů za zdaňovací období a údajů o počtu kilometrů ujetých pro soukromé účely nelze ověřit správnost v evidenci uváděné výše vykazovaných ujetých kilometrů při pracovní cestě a následně správnost výše uplatňovaných výdajů na provoz vozidla. Žalobce nevedl průkaznou evidenci uskutečněných jízd, ale pouze evidenci cest, které jsou podle jeho názoru pracovní. Jeho evidence však není úplná a neprokazuje správnost výše žalobcem uváděných ujetých kilometrů. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce předložil jako důkazní prostředek prokazující správnost výše jím uplatněných výdajů na pracovní cesty neúplnou a neprůkaznou evidenci pracovních cest, proto byl správcem daně vyzván dne 24. 6. 2004 k jejímu doplnění, a to doložením stavu tachometru k počátku a ke konci zdaňovacího období, doložením dokladů o technických prohlídkách vozidla a doložením účelu každé pracovní cesty prvotními doklady. Vzhledem k tomu, že v dokladech o technické stavu vozidla, které vydává stanice technické kontroly, je uváděn stav ujetých kilometrů, byl žalobce správcem daně v souladu s ust. § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků vyzván k předložení těchto dokladů, na základě kterých by bylo možno ověřit správnost výše ujetých kilometrů při pracovních cestách (viz str. 4 a 5 odůvodnění napadených rozhodnutí).

Soud konstatoval, že z této argumentace žalovaného je zcela zřejmý účel a smysl výzvy správce daně k předložení evidence o provozu motorového vozidla, resp. dokladů o technické kontrole vozidla. Je zjevné, že se nejednalo o svévoli ze strany správce daně, ale o projev jeho snahy opatřit si podklady pro rozhodnutí. Pokud by žalobce takové

důkazní prostředky předložil, prokázal by, že tvrzené pracovní cesty skutečně realizoval. Žalobce však takto nepostupoval, a správci daně nepředložil ani jiné dostatečně průkazné důkazní prostředky, jimiž by uskutečnění těchto pracovních cest prokázal. Není přitom sporu o tom, že předložil-li by žalobce doklady, z nichž by byl zřejmý jednak počet ujetých kilometrů za příslušná zdaňovací období, tak i rozsah soukromých a pracovních cest, významně by tím posílil svou pozici vůči správci daně, jenž by musel vzít žalobcova tvrzení o pracovních cestách za prokázána.

Ačkoliv tedy lze souhlasit se žalobcem v tom, že správce daně skutečně nemůže po žalobci vynucovat předložení evidence, kterou ten není povinen vést, ani jej za její nepředložení nemůže postihovat, nezbyvá než konstatovat, že v projednávaném případě o nic takového nešlo. Jestliže žalobce tvrdil, že předmětné vozidlo používá k cestám mezi svým bydlištěm a místem svého podnikání a jestliže náklady na tyto cesty uplatňoval jako výdaje podle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, byl povinen jednak prokázat, že tyto výdaje měl, a jednak také věrohodně doložit jejich skutečnou výši. Správce daně proto vyzýval žalobce k předložení takových důkazních prostředků (evidence provozu vozidla, záznamy z technické kontroly), jimiž by mohla být žalobcova tvrzení prokázána. Žalobce tedy nebyl neúspěšný proto, že nevedl předmětnou evidenci, ale proto, že nedokázal svá tvrzení (k čemuž by mu ovšem taková evidence mohla posloužit, pokud by ji vedl). Tuto žalobní námitku tedy soud shledal nedůvodnou.

Dále žalobce vytkl, že byť správce daně není povinen vyhledávat důkazní prostředky svědčící ve prospěch poplatníka a není nucen respektovat všechny žalobcem navrhané a zjištěné důkazní prostředky, přesto však je povinen dbát při obstarávání a hodnocení důkazních prostředků toho, aby byly skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti zjištěny co nejúplněji. Proto tyto důkazní prostředky nemůže apriori odmítat, aniž by se jimi jakkoliv zabýval. S důkazními prostředky se musí vypořádat tak, že pokud je vyloučí, je schopen tuto svou úvahu obhájit a prokázat. Výše uvedené skutečnosti vylučují, aby správce daně požadoval po daňovém subjektu plnění povinností, které mu ze žádné právní normy neplynou (evidence knihy jízd). Z rozboru pojmů „místo podnikání fyzické osoby“, „provozovna“ a „pravidelné pracoviště“ pak dovodil, že zcela zřejmě české právní předpisy neznají tyto pojmy u osob podnikajících podle živnostenského zákona a správce daně je povinen sám přesně definovat ustanovení těch norem, které by tyto pojmy obsahovaly. Je zcela nesporné, že pracovní cesty z místa podnikání do místa provozovny jsou nutným výdajem vynaloženým na dosažení, zajištění a udržení příjmů podle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Soud zde především konstatoval, že v této žalobní námitce je znovu opakována teze ohledně neexistence povinnosti žalobce vést evidenci jízd. Tuto námitku žalobce komplexněji vyjádřil v předchozím žalobním bodu a soud se s ní podrobně vypořádal, shledav ji nedůvodnou; na toto vypořádání tu tedy pouze odkazuje.

Dále soud poukázal na to, že k výkladu a použití pojmů „pravidelné pracoviště“, „místo podnikání“ a „pracovní cesta“ se žalovaný podrobně vyjádřil na straně 2 až 4 odůvodnění napadených rozhodnutí, kde se zabýval jejich úpravou v zákoně č. 119/1992 Sb., o cestovních náhradách, ve znění pozdějších předpisů. Správci daně tedy nelze vytknout, že by nedefinoval ustanovení těch právních norem, které by tyto pojmy obsahovaly. Směřuje-li žalobní námitka proti tomu, že tyto pojmy podle názoru žalobce nebyly ze strany správce daně, resp. žalovaného, správně vyloženy a aplikovány,

nezbývá než konstatovat, že tato námitka je koncipována zcela nekonkrétně a není z ní vůbec zřejmé, porušení jakého svého veřejného subjektivního práva žalobce namítá. Konečně pokud jde o to, zda jeho pracovní cesty z místa podnikání do místa provozovny jsou nutným výdajem vynaloženým na dosažení, zajištění a udržení příjmů v souladu s ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, nezbývá než odkázat na odůvodnění napadených rozhodnutí, zejména na str. 5 a 6, kde žalovaný vyložil, na základě jakých skutečností neuznal žalobcovy pracovní cesty a jakými úvahami k tomuto závěru dospěl. Žalobní námitka je opět zcela nekonkrétní, neboť kromě nesouhlasu žalobce s tímto závěrem žalovaného neobsahuje žádnou věcnou argumentaci.

Konečně soud neshledal důvodnou ani námitku vůči tomu, že žalobce neměl možnost vyjádřit se ke všem prováděným důkazům neboť ze zprávy neplyne, jaké důkazy byly provedeny a jaké a proč provedeny nebyly. Především je nutno konstatovat, že zpráva o výsledku daňové kontroly není zprávou o vyhodnocení důkazních prostředků, ale sama je jen jedním z důkazních prostředků použitých v daňovém řízení. Nemůže tedy obsahovat výsledky hodnocení důkazů, ale jen vyhodnocení skutečností zjištěných při kontrole. Hodnocení dalších důkazních prostředků pak správce daně provádí v dalším řízení, při rozhodování o případném doměření daně. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o daňové povinnosti nemusí obsahovat odůvodnění (ust. § 32 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů), je daňový subjekt oprávněn domáhat se sdělení důvodu rozdílu mezi stanoveným daňovým základem a daní, jež byla přiznána nebo za řízení uznána (viz ust. § 32 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků) a plné odůvodnění pak musí být obsaženo v rozhodnutí o odvolání (viz ust. § 32 odst. 11 zákona o správě daní a poplatků). Všechna tři žalobou napadená rozhodnutí žalovaného takové odůvodnění obsahují, přičemž je z nich zřejmé, z jakých důvodů žalovaný, resp. správce daně, neakceptovali žalobcem předložené důkazní prostředky a proč dospěli k závěru, že žalobce svá tvrzení o výdajích na pracovní cesty jako daňově uznatelných nákladech neprokázal.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že ve vztahu k rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 11. 4. 2007, č.j. 6348/07-110-102079 a ze dne 11. 4. 2007, č.j. 6354/07-110-102079, nebyla žaloba podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního ohledně těchto dvou rozhodnutí zamítl.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci zčásti úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 11. 4. 2007, č.j. 6340/07-110-102079, ve výši 2000,- Kč a též ze zaplaceného soudního poplatku z podané kasační stížnosti ve výši 3000,- Kč, a jednak z odměny advokátovi za tři úkony právní služby po 2100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění. Náhradu v celkové výši 12 000,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Jiřího Řeháka, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. října 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová